

HÃY LÀM CHO MÌNH SẠCH MEN CŨ ĐI

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 5:1-13

“1 Có tin đồn ra khắp nơi rằng trong anh em có sự dâm loạn, dâm loạn đến thế, dầu người ngoại đạo cũng chẳng có giống như vậy: là đến nỗi trong anh em có kẻ lấy vợ của cha mình. 2 Anh em còn lên mình kiêu ngạo! Anh em chẳng từng buồn rầu, hầu cho kẻ phạm tội đó bị trừ bỏ khỏi vòng anh em thì hơn! 3 Về phần tôi, thân dầu xa cách mà lòng ở tại đó, (vì anh em và lòng tôi được hội hiệp với quyền phép của Đức Chúa Jê-sus, là Chúa chúng ta), 4 nên tôi đã dường như có mặt ở đó, nhơn danh Đức Chúa Jê-sus là Chúa chúng ta, tuyên án kẻ phạm tội đó 5 rằng, một người như thế phải phó cho quỷ Sa tan, để hủy hoại phần xác thịt, hầu cho linh hồn được cứu trong ngày Đức Chúa Jê-sus. 6 Thật anh em chẳng có cơ mà khoe mình đâu! Anh em há chẳng biết rằng một chút men làm cho cả đồng bột dậy lên sao? 7 Hãy làm cho mình sạch men cũ đi, hầu cho anh em trở nên bột nhồi mới không men, như anh em là bánh không men vậy. Vì Đấng Christ là con sinh lễ Vượt Qua của chúng ta, đã bị giết rồi. 8 Vậy thì, chúng ta hãy giữ lễ, chớ dùng men cũ, chớ dùng men gian ác, độc dữ, nhưng dùng bánh không men của sự thật thà và của lễ thật. 9 Trong thư tôi viết cho anh em, có dặn đừng làm bạn với kẻ gian dâm, 10 đó tôi chẳng có ý nói chung về kẻ gian dâm đời này, hay là kẻ tham lam, kẻ chắt bóp, kẻ thờ hình tượng, vì nếu vậy thì anh em phải lìa khỏi thế gian. 11 Nhưng tôi viết khuyên anh em đừng làm bạn với kẻ nào tự xưng là anh em, mà là gian dâm, hoặc tham lam, hoặc thờ hình tượng, hoặc chưởi rủa, hoặc say sưa, hoặc chắt bóp, cũng không nên ăn chung với người thể ấy. 12 Vì chúng có phải tôi nên đoán xét kẻ ở ngoài sao? Há chẳng phải anh em nên đoán xét những người ở trong sao? 13 Còn như kẻ ở ngoài, thì Đức Chúa Trời sẽ đoán xét họ. Hãy trừ bỏ kẻ gian ác khỏi anh em.”

Gợi ý bài học: Điều nguy hiểm nhất không phải là tội lỗi xuất hiện trong Hội Thánh, mà là Hội Thánh trở nên quen thuộc với tội lỗi và không còn đau buồn vì nó nữa.

1. Điều khiến Phao-lô ngạc nhiên về Hội Thánh Cô-rinh-tô:

Trong câu 1-2: Trong hội thánh Cô-rinh-tô có một người đang sống trong mối quan hệ loạn luân. Nhưng điều đáng sợ hơn đó là Hội Thánh không đau buồn. Hội Thánh không xử lý. Hội Thánh vẫn tự hào về chính mình. Phao lô kịch liệt lên án thực trạng đó. Vấn đề không còn là một cá nhân phạm tội. Vấn đề là cả cộng đồng đã mất cảm giác đối với tội lỗi. Phao lô gọi đó là kiêu ngạo.

Thông thường chúng ta nghĩ kiêu ngạo là khi người nào đó khoe khoang, tự cao, xem thường người khác. Nhưng ở đây Phao-lô cho thấy một hình thức kiêu ngạo tinh vi hơn đó là khi con người nghĩ mình trưởng thành thuộc linh đến mức không còn nghiêm túc đối với tội lỗi nữa. Họ thường biện minh như sau: "Chúa yêu thương

mà.", "Con người ai cũng có yếu đuối.", "Đừng phán xét hay lên án", "Chúng ta phải bao dung." Những điều này có phần đúng nhưng khi dùng để né tránh việc đối diện với tội lỗi thì chúng trở thành sự kiêu ngạo thuộc linh. Chúng ta thấy rằng những người khoe khoang mình được đầy đầy Đức Thánh Linh lại dễ dãi với lời nói và hành vi thiếu lý trí của chính họ, cũng như những sai lệch về đạo đức. Họ say sưa với sự tự tin và kiêu ngạo về mặt thuộc linh, và giả vờ là người cao quý và thuộc linh nhưng họ đã không đối mặt với vấn đề cơ bản nhất của tội lỗi. Họ kiêu ngạo đến nỗi họ từ chối lắng nghe Phao-lô vì ông không nhận thức được điều đó. Đây là nội dung của câu 18. Tuy nhiên, Phao-lô vẫn lên tiếng và lên án tội lỗi của họ.

2. Hội Thánh phải là cộng đồng khác thường không phải cộng đồng bất thường:

Hành vi tà dâm này là một tội lỗi bị coi là bất thường và phi đạo đức ngay cả trong xã hội La Mã, Đó là một tội lỗi mà ngay cả người đời cũng cảm thấy xấu hổ. trốn tránh vì sợ sự lên án của dư luận. Ngay cả thế gian nếu ai phạm tội như vậy, người đó chắc chắn sẽ phải trả giá tương ứng. Đây là lẽ thường trong xã hội. Tuy nhiên, Hội Thánh Cô-rinh-tô đang phốt lò lẽ thường này. Hội thánh đã trở thành một nơi bất thường. Hội thánh lại bàng quan và thường bỏ qua lẽ thường của thế gian. Họ lảng tránh và thay đổi lập trường, tuyên bố rằng những vấn đề đơn giản phải được giải quyết bằng ân điển, tình yêu và bao che tội lỗi trong hội thánh. Họ câu giờ, che giấu sự thật và gây ra những tổn hại cho người khác. Phao lô muốn “Hội Thánh phải là cộng đồng vượt lên trên lẽ bình thường(khác thường), chứ không phải cộng đồng dưới mức bình thường(bất thường)” Người tin Chúa không được sống thấp hơn tiêu chuẩn đạo đức căn bản mà xã hội. Hội Thánh phải phản chiếu sự thánh khiết và bản tánh của Đức Chúa Trời.

3. Tại sao phải kỷ luật Hội Thánh?

Ngày nay nhiều người nghe đến chữ "kỷ luật" là khó chịu. Nhưng mục đích của Phao-lô không phải để hủy diệt người phạm tội. Mục đích là để cứu người phạm tội. Trong câu 5:" phải phó cho quý Sa tan, để hủy hoại phần xác thịt, hầu cho linh hồn được cứu trong ngày Đức Chúa Jêsu."

Ý chính là: Để người đó cảm nhận hậu quả thật sự của tội lỗi. Để người đó thức tỉnh. Để người đó ăn năn và quay trở lại. Kỷ luật không phải là từ bỏ. Kỷ luật là một hình thức yêu thương nghiêm khắc để người đó nhận thức được tội lỗi và hậu quả kinh khiếp của nó để có cơ hội ăn năn và phục hồi.

Phao-lô dùng hình ảnh: "Một ít men làm dậy cả đồng bột." Tội lỗi được dung túng sẽ không đứng yên. Nó lan rộng rất nhanh theo thời gian. Ban đầu: phạm một tội lỗi nào đó. Sau đó: họ quen dần với tội lỗi. Tiếp theo: chuẩn mực đạo đức hạ thấp. Cuối cùng: điều đáng xấu hổ trở thành bình thường. Đó là lý do Phao-lô hành động quyết liệt.

Ngày hôm nay, Người mới tin Chúa thường sợ phạm tội. Nhưng người theo Chúa lâu năm có một cảm dỗ khác: Biết quá nhiều về ân điển đến mức bắt đầu biện minh cho tội lỗi. Biết giáo lý. Biết thần học. Biết cách nói về tình yêu thương. Nhưng lại không còn đau buồn vì tội lỗi của chính mình. Đó là điều Phao-lô cũng đang cảnh báo cơ đốc nhân ngày hôm nay. Điều đó có nghĩa là men của thế gian cần được loại bỏ hoàn toàn, và chúng ta đã trở thành một khối bột hoàn toàn mới chỉ bởi ân điển của Chúa Giê-xu. Điều này có nghĩa là đời sống của một Cơ Đốc nhân phải là một đời sống tranh chiến thuộc linh, nỗ lực để giữ bản chất của mình như một khối bột mới mỗi ngày.

Tôi ước ao rằng thay vì chỉ trích hội thánh Cô-rinh hoặc nghĩ về bất kỳ hội thánh nào ngày nay, hay một người nào đó nhưng chúng ta mỗi người cần nhìn lại chính mình với những tội lỗi nhỏ, bị bỏ quên trong chính mình. Có "một ít men" nào trong lòng tôi hôm nay mà tôi đang nghĩ rằng nó quá nhỏ để phải ăn năn không? Cần nhận ra rằng tội lỗi dù nhỏ đến đâu, nếu được dung dưỡng, cuối cùng cũng sẽ làm dậy cả đồng bột." Hãy nhờ cậy Chúa để làm cho mình sạch các men cũ đi. A-men

Câu hỏi áp dụng bài học:

Có tội lỗi nào tôi đang biết rõ nhưng vẫn âm thầm dung dưỡng không?

Có điều gì trước đây tôi thấy sai nhưng bây giờ đã bắt đầu xem là bình thường không?

Tôi có đang dùng những câu như: "Chúa sẽ tha thứ thôi." "Ai cũng vậy cả." "Không nghiêm trọng đâu." để biện minh cho tội lỗi của mình không?

Tôi đau buồn vì tội lỗi của mình hay chỉ đau buồn vì hậu quả của tội lỗi?

Lời cầu nguyện:

Lạy Chúa hôm nay, con cảm ơn vì được đến với Lời Ngài.

Lạy Chúa! Khi kiến thức của Kinh Thánh và sự hiểu biết về thần học ngày càng sâu sắc hơn để khiến chúng con thỏa hiệp và hợp lý hóa hay xem nhẹ những tội lỗi trong đời sống. Xin Chúa cho con biết ăn năn và đau buồn vì tội lỗi của mình.

Xin Chúa cho con có sự dũng cảm để nhận biết rõ ràng điều nào tội lỗi, điều nào không đẹp lòng Chúa để từ bỏ và làm sạch men cũ đi để sống một đời sống như Chúa muốn đối với một cơ đốc nhân. Đời sống giữ bản chất thánh khiết như Chúa muốn ở trong đời sống của con.

Con cầu nguyện trong danh Chúa Giê-xu. A-men